

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **A. S.**
zastoupen Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou
se sídlem U Soudu 388/1, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. února 2018, č. j. OAM-955/ZA-ZA10-ZA15-2017, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil jeho řízení o žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení

členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále také jen „nařízení Dublin III“ nebo „Dublinské nařízení“), je Litevská republika.

2. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobci svědčí kritérium uvedené v článku 12 nařízení Dublin III, neboť mu bylo uděleno platné vízum Litevskou republikou. Ta uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a svou akceptaci žalovanému oznámila dne 8. 2. 2018.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Má za to, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 nařízení Dublin III a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nedostatečně zvažil aplikaci těchto ustanovení.
4. K výzvě soudu žalobce svoji žalobu podáním ze dne 9. 4. 2018 doplnil.
5. Uvedl, že žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že dle čl. 3 Dublinského nařízení je státem příslušným k posouzení žádosti Litevská republika, neboť žalobce přicestoval do České republiky na základě platného litevského víza, jehož platnost skončila 19. 12. 2017. Tedy je třeba aplikovat kritérium dle článku 12 uvedeného nařízení, když nadto dne 8. 2. 2018 obdržel správní orgán informaci o uznání své příslušnosti Litevskou republikou.
6. Žalobce uvedl, že si je vědom právní úpravy obsažené ve shora uvedeném nařízení, domnívá se ale, že není možné je aplikovat absolutně.
7. Napadené rozhodnutí považuje za nesprávné, když správní orgán nedostatečně posoudil otázku systémových nedostatků azylového procesu v Litevské republice, kde jsou porušována práva. Žadatelé o azyl jsou nuceni žít v chudobě, oproti České republice mají omezené právo pracovat a stát je za situace nemožnosti pracovního příjmu po řadu měsíců ani dostatečně nepodporuje hmotnými dávkami. Rozhodnutí správního orgánu tak nedovoleně zasahuje do práva žalobce na spravedlivý proces, kterého se mu v Litevské republice nedostane. Zcela je přitom správním orgánem opominuto doporučení Výboru OSN pro lidská práva upozorňující na určité nedostatky spočívající právě v nedostatečném zajištění životních podmínek žadatelů o azyl v Litevské republice, když tito jsou nadto zadržováni na neúměrně dlouhou dobu. Rovněž dle zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva reálně hrozí žalobci vystavení nelidským podmínkám ve vztahu k nedostatečnému materiálnímu zajištění v této zemi. Tyto důkazy přislíbil předložit při jednání soudu.
8. Nadto ochrana jeho práv před kyrgyzskými občany v Litvě je nicotná (v této souvislosti zdůraznil, že netvrdil svůj strach před kyrgyzskými azylanty, ale obecně občany Kyrgyzstánu zdržujícími se na území Litvy z jakéhokoli důvodu a právního statutu). Pokud si dle obecně dostupných informací v tisku a médiích i litevští občané obecně stěžují na porušování lidských práv v zemi a jejich ochranu, tím spíše tomu je u méně chráněných skupin, jako jsou náboženské skupiny či právě žadatelé o mezinárodní ochranu. Správní orgán tak nesprávně aplikoval čl. 12 nařízení Dublin III, když na místě byl postup ve smyslu čl. 17 tohoto nařízení.

9. Je skutečností, že žalobce nemá v České republice žádné příbuzné, nicméně tato skutečnost tím spíše hovoří pro to, že si ji vybral pro podání své žádosti o mezinárodní ochranu právě pro dodržování norem mezinárodního práva a zcela vědomě tak neučinil v Litevské republice, když získání litevského víza pro něj bylo pouze prostředkem pro podání žádosti v České republice, jejíž vízum je fakticky nemožné získat.
10. Žalobce tak setrval na čl. IV. své žaloby, tj. potřebě aplikovat čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Není možno jej vydat do Litevské republiky s tím, že je třeba se podrobně zabývat existencí systematických nedostatků azylového systému. Ten je v Litevské republice strukturálně nedostatečný a v návaznosti na to by tak jeho žádost o mezinárodní ochranu v této zemi nebyla s vysokou pravděpodobností posouzena odpovídajícím způsobem. Nadto dokumenty správního orgánu se nezabývají konkrétní problematikou, na níž upozornil, tj. ochranou před zločineckými uskupeními Kyrgyzů operujícími na území Litvy.
11. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, stejně jako na obsah správního spisu. Uvedl, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Zrekapituloval důvody žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu a dále zopakoval svoji argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí o nutnosti aplikovat na případ žalobce článek 12 nařízení Dublin III.
13. Dle svého přesvědčení zjistil skutečný stav věci a náležitě posoudil možnou existenci systémových nedostatků v Litevské republice, přičemž dospěl k závěru, že žalobci v Litevské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení.
14. Připomněl, že Litevská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Litevská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Správní orgán též poukazuje na skutečnost, že Litevská republika jako člen Evropské unie je rovněž signatářem Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a jako taková je rovněž vázána standardem ochrany lidských práv, který je ekvivalentní standardu vyžadovanému v České republice. Pokud by se však během pobytu žalobce v Litevské republice přesto nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce.
15. K diskrečnímu oprávnění podle článku 17 Dublinského nařízení, jehož se žalobce dovolává, uvedl, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva posoudit žádost o mezinárodní ochranu nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených Dublinským nařízením. Na aplikaci uvedeného článku Dublinského nařízení není nárok, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou.
16. Žalovaný proto navrhoval žalobu zamítnout.

IV. Jednání soudu

17. Při jednání soudu dne 7. 6. 2018 účastníci řízení v podstatě zopakovali podstatný obsah svých písemných podání.
18. Zástupkyně žalobce dodala, že žalobce chtěl od samého počátku podat žádost o mezinárodní ochranu v České republice. Litevské vízum zvolil pouze proto, že bylo nejrychleji k mání, a bylo tak pouze prostředkem k cestě do České republiky. V Litevské republice se nachází mnoho Kyrgyzů, kteří se pohybují na hraně zákona, a jsou členy podsvětí. Ti vyhledávají ostatní Kyrgyzy a snaží se je zapojit do trestné činnosti. Pokud to odmítnou, hrozí jim za to sankce. Ochrana ze strany státních orgánů je v tom směru zcela nedostatečná. Dále poukázala na dlouhodobé a systémové nedostatky azylového procesu v Litvě. Řízení o udělení mezinárodní ochrany tam bývá dlouhé, prostředky poskytované státem žadatelům o azyl jsou nedostatečné, řada z nich se pohybuje na hranici chudoby. A ochrana jejich práv je zcela nedostatečná. Je proto toho mínění, že žalovaný měl blíže a hlouběji zkoumat podmínky azylového řízení v Litevské republice. Vyjádřila přesvědčení, že v daném případě jsou splněny podmínky vymezené článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
19. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě. Dle jejího názoru nebylo v řízení prokázáno, že by zde existovaly důvody k aplikaci shora uvedeného ustanovení nařízení Dublin III.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
21. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce požádal dne 19. 11. 2017 v České republice o poskytnutí mezinárodní ochrany. Dne 22. 11. 2017 poskytl údaje k podané žádosti, stejného dne s ním byl proveden i pohovor. Uvedl, že z místa svého posledního pobytu v Kyrgyzstánu, tedy z B., odjel dne 4. 11. 2017 do A., pak do M. letadlem, pak letecky do V. a poté autobusem do P., na území České republiky vstoupil 6. 11. 2017.
22. Do Litvy odjel na schengenské vízum, platné do 19. 12. 2017, protože šlo sehnat nejrychleji. Ve V. pobýval asi 8 až 9 hodin. Viděl, že je tam hodně Kyrgyzů, kteří se zabývají dovážením aut. Jsou to buď poslanci anebo zločinci. Potkal jich hodně na ulici a pojal obavu, že by mohli někteří ze zločinců předat informaci do jeho vlasti o místě jeho současného pobytu. Proto se tam bojí vrátit. Problémy s litevskou policií nebo litevskými orgány neměl.
23. V Kyrgyzstánu mu hrozí velké nebezpečí. Jednak obchodoval s vinnou révou, ale v důsledku blokace hranic Kazachstánem nemohl vyvézt své zboží do Ruska a musel vracet peníze. Druhým důvodem je skutečnost, že před prezidentskými volbami agitoval ve prospěch kandidáta, který ovšem neuspěl. Jednalo se o lídra strany „Respublika ata žurt“. Členem této strany ovšem žalobce nebyl. Přesto má obavu, že nový prezident začne své oponenty pronásledovat, jak uvedl při prezidentských debatách.

24. V České republice nemá žádné socioekonomické vazby, ale zalíbilo se mu tady. Hlavně chce být daleko od uvedených lidí.
25. S ohledem na nespornou skutečnost, že Litevská republika udělila žalobci vízum platné do 19. 12. 2017, obsahuje správní spis dále doklad o tom, že Česká republika požádala s odkazem na čl. 12 Dublinského nařízení dne 27. 11. 2017 Litevskou republiku o převzetí příslušnosti Litevské republiky k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Litevská republika přípisem ze dne 6. 2. 2018 svoji příslušnost k posouzení uvedené žádosti uznala.
26. Dále je ve správním spise založena Informace OAMP ze dne 31. 1. 2017, vypracovaná oddělením zahraničních a evropských záležitostí žalovaného, která se týká azylového systému v Litvě. K seznámení se s podklady rozhodnutí se žalobce dne 20. 2. 2018 dostavil. Uvedl, že žádnou žádost v Litvě nepodával, pouze tam přiletěl. Přes vysvětlení principu Dublinského nařízení znovu opakoval, že Litva pro něj není bezpečnou zemí, protože tam projíždí hodně aut do Kyrgyzstánu a bojí se tam o svoji bezpečnost kvůli kyrgyzské mafii. Nikdo mu tam nevyhrožoval, s žádnou konkrétní osobou v Litvě problémy neměl. Žádné nové informace neposkytl. Ve stanovené lhůtě žalobce dodal do správního spisu ještě přípis z 8. 12. 2017 psaný v ruském jazyce. Jeho obsah se týká žalobcovi činnosti v Kyrgyzstánu v průběhu prezidentské kampaně v roce 2016.
27. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
29. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu, je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.
30. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Podle čl. 7 odst. 1 citovaného nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole (tj. III. kapitole, články 8 – 15, jejichž znění je citováno v žalobou napadeném rozhodnutí, a proto na ně soud pro stručnost odkazuje).
31. Podle čl. 12 bodu 2. Nařízení Dublin III pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
32. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce citovaného nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv

Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

33. Jak je patrné ze shora uvedeného, žalobce v prvé řadě zpochybňuje závěr žalovaného, že mu v Litevské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobce tedy de facto namítá nesprávnou aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. Ze shora uvedených důvodů namítá systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany v Litevské republice s tím, že je toho názoru, že z uvedeného důvodu by o jeho žádosti měla rozhodnout Česká republika.
34. Tomuto názoru žalobce ovšem krajský soud přitakat nemůže. Není pochyb o tom, že žalovaný je povinen v daném rozhodnutí svoji úvahu týkající se možnosti přemístění žadatele o mezinárodní ochranu podrobně odůvodnit a podložit konkrétními aktuálními důkazy (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22 nebo ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 Azs 12/2017-70; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
35. Této své povinnosti ale dle názoru krajského soudu v projednávané věci žalovaný dostál. Otázkou, zda v případě Litevské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, se zabýval na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Dle krajského soudu se tak stalo způsobem velmi podrobným. K závěrům žalovaného ohledně dané problematiky pak krajský soud nemá žádných výhrad a ztotožňuje se s nimi. Považuje proto za zbytečné je opakovat a v podrobnostech na ně odkazuje.
36. Možnost odkázat na závěry uvedené v rozhodnutí žalovaného přitom krajský soud dovozuje z ustálené soudní praxe, zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaného pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle kterého *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a tímž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
37. Za velmi podstatný důkaz, na základě kterého žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí v Litevské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek žadatelů o mezinárodní ochranu, považuje krajský soud shora již citovanou Informaci OAMP ze dne 31. 1. 2017, vypracovanou oddělením zahraničních a evropských záležitostí žalovaného, která se týká azylového systému v Litvě. Z obsahu tohoto důkazu plyne, že v Litevské republice funguje ve věcech mezinárodní ochrany jak po stránce právní, tak po stránce faktické,

zcela standardní prostředí, které umožňuje žadatelům o mezinárodní ochranu využít všech práv souvisejících s jejich postavením vymezených příslušnými mezinárodními akty.

38. Naopak tvrzení žalobce, že existují závažné důvody se domnívat, že v azylovém řízení v Litevské republice dochází k systematickým nedostatkům, v důsledku kterých hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, zůstala ve zcela obecné rovině. V doplnění žaloby žalobce odkazoval na jím blíže nekonkretizované doporučení Výboru OSN pro lidská práva a na zprávu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, z nichž by dle něho měla vyplývat skutečnost, že prostředky poskytované v Litvě žadatelům o mezinárodní ochranu jsou nedostatečné, v důsledku čehož je řada z nich na hranici chudoby, a že řada řízení trvá neúměrně dlouhou dobu. Při jednání soudu však tyto podklady nikterak blíže nespécifikoval a soudu nepředložil.
39. Obsah důkazu provedeného žalovaným ve správním řízení, tedy Informace OAMP ze dne 31. 1. 2017, vypracovaná oddělením zahraničních a evropských záležitostí žalovaného, která se týká azylového systému v Litvě, tyto žalobcovy obavy nepotvrzuje. Vyplývá z ní, že v obou uprchlických zařízeních v zemi je dostupná jak základní lékařská péče, tak základní sociální služby, a že žadatelé o mezinárodní ochranu mají nárok na měsíční podporu nebo na další příspěvky, např. na veřejnou dopravu. Žádosti o mezinárodní ochranu jsou v regulérním řízení posuzovány ve lhůtě 3 měsíců, která může být v případě objektivních důvodů prodloužena o další 3 měsíce.
40. Důvodnou se soudu nejeví ani žalobcem tvrzená obava z Kyrgyzů pobývajících v Litvě. Žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí statistické údaje, z nichž lze dovodit, že počty občanů Kyrgyzské republiky žádajících v Litvě o mezinárodní ochranu se pohybují v řádu jednotek ročně, cizinců hlásících se ke kyrgyzské národnosti pak v Litvě pobývá v řádu desítek. Tvrzení žalobce tedy v tomto směru vyznívá velmi nepřesvědčivě až nedůvěryhodně. Pokud sám uvádí, že po svém příletu do V. zde pobýval pouze 8-9 hodin a poté odjel autobusem do P., lze těžko uvěřit tomu, že by si během takto krátkého časového úseku v pro něho zcela neznámém prostředí udělal objektivní přehled o tom, kolik jeho krajanů se v Litvě nachází, čemu se tam věnují a o jaké osoby se jedná.
41. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný se zabýval kritérii vymezenými v druhém pododstavci č. 3 odst. 2 nařízení Dublin III řádně a zákonným způsobem. V souvislosti s tím připomíná, že v právu Evropské unie i nadále platí zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize. Dodržování základních lidských práv členskými státy lze tedy považovat za vyvratitelnou domněnku. V případě Litevské republiky se tuto domněnku žalobci vyvrátit nepodařilo. Ostatně, jak už krajský soud konstatoval, jeho žalobní tvrzení zůstala v dosti obecné rovině a ve své podstatě se ani netýkala nedostatků litevského azylového systému jako celku.
42. Ve shodě se žalovaným proto konstatuje, že v případě žalobce a jeho přemístění do Litevské republiky nebyla shledána existence závažných důvodů se domnívat, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

43. Žalobce vytýkal správnímu orgánu rovněž (a nutno říci, že opět bez bližšího odůvodnění), že nepřistoupil k aplikaci článku 17 nařízení Dublin III, tedy že se měl rozhodnout tak, že přes shora uvedené posoudí žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu Česká republika, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením k tomu není příslušná.
44. Předně nutno konstatovat, že také znění uvedeného článku si byl žalovaný při svém rozhodování dobře vědom a dané problematice se věnoval (viz první dva odstavce na str. 5 napadeného rozhodnutí). Za příléhavý pak ale soud považuje zejména názor žalovaného vyjádřený v jeho vyjádření k žalobě. Žalovaný velmi správně poukázal na to, že na aplikaci uvedeného článku nařízení Dublin III není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není příslušný, nikoliv o jeho povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením pak tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016-36).
45. Krajský soud tak žalobu shledal nedůvodnou, proto mu nezbylo, než ji zamítnout v souladu § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
47. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten se však náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 7. června 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: J. L.